

Oteplená detektivka

Název týmu: BiGY – Veronika Horáková, Sára Melicharová,
Lukáš Petráň

Provazce kouře se svíjely nad hrnkem horké kávy propichovány matným ranním světlem. Najednou je zvířila překvapivě opečovávaná mužská ruka. Patřila Karlovi, kapitánovi krajské kriminální policie v Hradci Králové.

„Takže vy jste svého přítele našel utopeného v té tůni okolo 6 hodiny ranní?“

„Ano,“ přisvědčil mu podezřelý roztřeseným hlasem.

„A co jste dělal v 6 hodin ráno mimo vyznačenou stezku v Úpském rašeliništi?“

„Co asi, hledal jsem Milana.“

„To vám máme věřit?“

„A proč ne!?“

„Protože to je úplná blbost! A k tomu máme důkazy, že se ten váš kamarád utopil někde úplně jinde.“

„To to nedává smysl, jak jste na něco takového přišli?“

„Řasy. V plicích mu plavaly samý teplomilný druh.“

„Přece mě neobviníte? Večer jsem s Mildou pil na Luční boudě a doteď se sotva držím na nohou. Jak jsem ho asi mohl utopit?“ zakončil svoji výpověď podezřelý a jeho ústa se zkřivila do nepřírozeného křečovitého úsměvu.

Karel mu pousmání opětoval sardonickým úšklebkem a poté ho pokynutím ruky poslal pryč. Ještě jednou musel pročíst jeho složku. Něco se v ní nezdálo v pořádku. Jestliže byla oběť zavražděna, jak ji mohl vrah dostat nepozorovaně z Luční boudy? Jak to že se okolo tůně nenašly žádné stopy tažení? Přece není možné odtáhnout na zádech sto kilo vážícího chlapa z Luční boudy dolů do nížiny a zase zpátky během pár hodin.

„To je nesmysl. Leda že by,“ vyslovil polohlasně Karel snažící se uspořádat vlastní myšlenky.

„Leda že by na forenzním udělali chybu,“ dokončil po delší pomlce svoji myšlenku.

Ačkoli on stejně jako celý policejní sbor považoval výsledky forenzního oddělení za téměř nezpochybnitelnou pravdu, vždy toužil dokázat opak. Toužil nalézt jejich chyby a poukázat na ně. A dnes se mu naskytla neopakovatelná příležitost. Příležitost, která dá za pravdu jeho malichernosti.

Vymrštil se tedy okamžitě ze židle a bez jakékoli konzultace s kolegy z forenzního oddělení vyrazil na hradeckou univerzitu hledat někoho znalého řas, a to především těch žijících v rašeliništích.

Naštěstí pro něj nemusel hledat dlouho, již na vrátnici ho nasměrovaly do kabinetu erudovaného algologa doktora Spudila, se zvláštním zájmem o krásivky.

Kabinet, do něhož Karel po vyzvání vstoupil, obsahoval na svoji velikost nepřiměřené

množství vybavení. Téměř celou plochu jeho stěn zakrývala masa ke stropu vysokých skříní zatížených k prasknutí knihami a spisy, přerušená v jediném bodu oknem. Avšak ani tato skulina mezi nábytkem nezůstala nevyužita a nedovolovala návštěvníkům prohlédnout si květovaný vzor tapet o moc lépe nežli nábytek, neboť jí zde překrývala půl druhá desítka nahodile rozmístěných obrazů od až podezřele slavných autorů.

V kontrastu ke svému kabinetu, jeho majitel okouzloval každého příchozího stylovým oděvem a na černo nabarvenými vlasy vcelku úspěšně maskujícími doktorovo stáří.

„Zdravím, tak co si přejete?“ pozdravil Karla doktor a svezl se do křesla.

„Potřebuji poradit s výskytem jedné řasy.“

„A o jakou se jedná?“

„Prosím,“ neodpověděl mu na otázku Karel a radši mu podal složku se vzorky vody z plic utopeného doktorovi.

„Takže *Cosmarium amoenum*. Krásivky jsou moje specializace.“

„Nevíte, kde by se mohl tento druh vyskytovat?“

„Očekával bych kyselejší stanoviště.“

„A bylo by možné ji nalézt na Úpském rašeliništi?“

„Deset let zpátky bych vám řekl, že ne. Ale dnes. Dnes se krásivky tohoto teplomilnějšího rodu vyskytují i na hřebeni Krkonoš.“

„Ani nevíte, jak jsem vám vděčný,“ pravil s radostí v hlase Karel.

„Za nic. To ani nestálo za řeč.“

Karel se s doktorem spěšně rozloučil a vydal se zpět na služebnu. Už měl naprostou jistotu. Nebožtík se rozhodl po propitém večeru projít po okolí a vzhledem ke svému stavu spadl do tůně, v níž také utonul. Žádné cizí provinění, žádný vrah. Případ úspěšně uzavřen.